

BRASNYÓ ISTVÁN VERSEI

A KÉTELKEDÉS RÖVIDSÉGE

3 A házban nincs irka, nem is papírra írnak,
fejben intéznek mindenfajta számvetést. Nem születik
itt legenda, csupán annyi a létezés, amennyit az
emlékezet beér; erre is alig terelődik a szó.

6 Most falhoz szorítva őket vallatóra fogni
rajtuk a bekecset, hogy kidülledjen a szemük,
és menten rémeket kezdjenek látni, ha idejében
nem találtak kibúvót, egybevéve több nemzedékük
9 minden leleményét.

12 Mivégre volt a teremtés, honnan a százalmas
eredet, miféle vágy ez a feneketlen békességre,
mintha még ki sem járt volna erre, csupán
vadnyúl fülelne a hóverte országúton, hogy
sebtében talán még összekapkodjon valamit.

TÉLI HERBÁRIUM

3 Ahogy szorultukban a szemébe kapnának, olyasformán
süt ki délutánra a nap – szinte gyalogszerrel is utol
lehetne érni, s a fogolymadár alacsony röpte könnyen
útját vágthatná.

6 Ám ez a homályba játszó derengés mégis az
egész világra szól, még ha nem is erősebb a szabadban
gyújtott tűz lángjánál. Hamuja meg semmi, s aki esetleg
havat várna, kénytelen lesz csalódní vagy tovább

- 9 várakozni, olyan képpel, mintha ezt megelőzően
tűzelték volna föl az ágyát: hogy mennyi minden végzi
szeméten, fölösleges kitérni rá.
- 12 És egyszeriben ide huppanni alá, kissé dércsípetten,
vagy már egyenesen korai hőemberként, világítani,
mint akit petróleumoskannából locsoltak meg,
15 és fölzalagoztak Szent Jánosra vagy szilveszterre –
kár rá szót vesztegetni, hogy mindez miért történik,
utat nyitva a kopár alkonyathoz, amelyet eddig
18 könyv lapjai között tartottak lepréselve.

MINDEN JEL ARRA VALL

- Hirtelen olyan sűrű köd, hogy az út két ágra szakad
benne, miként a kígyó nyelve: nem árt majd, ha
3 megszaporázza lépteit, aki erre kanyarodik, s nem tesz
úgy, mintha sohasem szimatolt volna veszélyt.
- Nem kanalát kellene most képzeletben nyalogatnia,
6 hanem zsebeit végigtapogatva megnézni, nála-e
a kése, ha már elmulasztotta, hogy más kezebeliről
gondoskodjon, még idejekorán – mert mi sem volna most
9 kétségesebb, mint késével szabdalni a ködöt, amíg valami
szilárdat nem ér, hogy abba vesse bele, csak úgy,
kutya-futtában, nevének kezdőbetűit, ha még egyáltalán
12 van neve, vagy fölindulásában képes lenne emlékezni
rá.
- Előbb fog azonban ennek az elképzelésnek
15 kerékpárja, végleg vezető nélkül maradván, nekitámaszkodni,
majd ezt követően hosszan csenget, amíg a fém hangja be
nem reked egészen, habár mostanra senki sincs itt, nikkell
18 és rozsdá immár egyre megy.

DÉLUTÁNI ÁRVERÉS

- Olyan szépen összesereglettek, mintha fölköszönteni
szándékoznának valakit, de az még nem érkezett
3 meg, csupán a hideg szél, hogy máris borzolni kezdi
a macskák szőrét, és már a levegőben elszorul tőle
a fecskék szíve: talán még egy éjszakát töltenek itt –

- 6 végeredményben kinek mi haszna az egészből?
Futhatunk, miként a repedt fazék hangja, hetedhét
ország? Avagy mi van itt még, ami biztos, legalább annyira,
9 ahogy a kútcsga az, de aztán már kút sincs –
a jégveremben is elolvadt mostanra a jég, és az is
bizonytalan, hogy lesz-e még víz, ami befagyjon, vagy
12 csak fagyos ing marad a hátunk közepén meg
fagyos zászló a levegőben.

MÁS EREDMÉNY

- Láthatóan nem tud mértéket tartani, és nem is
bír magával – hát milyen világra rázza a
3 takaróját, szertelengő szürkeségbe. Pedig alatta
nem erről folyt a szó, ezernyi lelemény létezik
még keresetlen, inkább ezt kellene kutatni
6 fellengzős szavak helyett.

- Amit nem is biztos, hogy egyértelműen beszédbe
lehetne foglalni, nem tartalmaz olyan igéket
9 a nyelv, a létezéshez képest inkább szegényesek
a fogalmak. A meglevő sokkalta természetesebb,
nem ismerve el más eredményt.

MI SÜLNE KI

- Erre jár ki az esze, szakadatlan ezt hajszolja,
mint akit zsákba kötöttek, oly szűkösnek tűnik
3 számára mostanra az égalj.

- Ez-e itt valóban a helyzet, vagy még ennél is
reménytelenebb, legalább annyira, mintha
6 paraszat vinnének futva, vaslapáton, és csupán
az a kérdés, hogy hova, mert mostanra sehogyan sem
találja a helyét.

- Azt a pucér lábát szárát, ahogy a hidegtől
egykeddtőre lúdbőrös lesz, azt melengesd inkább,
mert aligha merne bárki is arra gondolni, hogy
12 még mit rejtegetsz, vagy mi sülné ki abból,
ha valakinek egyszerre a tudomására jutna.

AZ ÜRES CSONT

- 3 Nagy időt akarna mondani valaki, de tátva
 marad a szája – ó, hát hogyan is lenne képes ebben
 a gazdátlan hidegben élni! Nincsen itt boldogtalan
 kemence?
- 6 Lehetséges, hogy csupán a nyári üszök meg a téli
 korom halmozódik, de végül is milyen fehérségre,
 micsoda feketeségre? Miként merő elszíneződése
 a rég elfeledett képnek, melynek körvonalait már
- 9 nem fogja a pillantás éle: fönnállhat vajon könnyörtelen
 veszélye annak, hogy e helyen kell véglegesen
 csorbát szenvednünk? A kulcslyuk hamar elmozdul
- 12 helyéről, mindegy, hogy befelé vagy kifelé szándékozik-e
 lesni rajta a leskelődő, mivel aligha akad már
 megorrontani való – az is mindenestül beleférne
- 15 egy üres csontba, származzon bárhonnán is.

AZ ÉG ALJA

- 3 Hüledezni még lesz alkalom, megátalkodott képpel,
 elborzadni a nagy tágasság láttán. Mintha kizárólagos
 cél lett volna ez az ösztövérré fogyott és néptelen
 levegő, ahol a hideg máris a fába hasít, és
 vasként a tagjaidba üt, ha egyszer az üllőjére
- 6 feküdtél!
- 9 Az edzéshet most már nem is kell a kútvíz,
 amúgy sincs sem láng, sem parázs, erre már nincs
 magyarázat, avagy mindezt már leírta a jégvirág.
 Ennyi az, ami történik, és nem szerveződik belőle
 semmiféle egység, hogy nyakon lehessen csípni
- 12 vagy szaván lehessen fogni, miként a harang
 pusztá nyelvét, amely az ég alját némára veri.

ILLÚZIÓ

- 3 Nem világos, mi miatt kellene toporzékolnom,
 hogy pusztán ennyire jutottam, alig láthatóan,
 amit a másik oldal tanúsíthatna: miszerint illúzió,
 hogy végül a tükörkép kerekedjen fölül.

TETOVÁLÁS

- Egy esedékes estében, mily közel a télhez,
 végiglábalni a régi szélfúvásban gyúlt avaron: immár
 3 valóságos csatazaj a fülben! Ha volna hold fénye,
 aligha ezt tükrözné, inkább a fagy pártjára állna,
 amely váratlanul szétárad – szinte özönvíz egyszerre
 6 az ember lelke helyén. Tehát aki útját e hideg
 fürdőnek veszi, és semmi szilárdhoz sem adja vagy
 köti alakját, már nem érzi magában azt a nagy
 9 elszántságot, mintha vaskeréken gördülne itt végig,
 inkább toll hegyét sejtí a bőrén, ahogy messzi
 fölületre tetoválják, egyre csak odázva és késleltetve
 12 érkezését.

